



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **M P**
bytem

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2023, č. j.: MHMP 1844276/2023, sp. zn.: S-MHMP 1825495/2023

takto:

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 4. 9. 2023, č. j.: MHMP 1844276/2023, sp. zn.: S-MHMP 1825495/2023, se ve výroku I. ruší.

II. Žaloba proti výroku II. rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 4. 9. 2023, č. j.: MHMP 1844276/2023, sp. zn.: S-MHMP 1825495/2023, se zamítá.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 8 odst. 2 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o právu shromažďovacím“ nebo jen „zákon“), rozhodnuto o stanovení podmínek shromáždění, které se podle oznámení žalobce mělo konat dne 12. září 2023 v době od 17:30 do 19:00 hodin v Praze, formou průvodu od bývalé budovy Elektrických podniků na

adrese Bubenská 1, Praha 7, k budově Národního muzea u Čelakovského sadů, po cestě ulicemi Bubenská – Hlávkův most – Wilsonova – Václavské náměstí, za účelem „*Veřejný pochod a happening za humanizaci magistrály a dodržení klimatického závazku*“. Předpokládaný počet účastníků byl 50 – 200, počet pořadatelů 5.

[2] Napadené rozhodnutí stanovilo podmínku pod bodem I tak, že účastníci shromáždění (včetně svolavatele a pořadatelů) od bývalé budovy Elektrických podniků na adrese Bubenská 1477/1, Praha 7, půjdou ulicemi Bubenská a Hlávkův most, a dále odchylně od oznámené cesty průvodu jsou povinni na úrovni Těšnovského tunelu na konci Hlávkova mostu sejít vpravo k budově Ministerstva zemědělství, odkud půjdou ulicemi Těšnov – Na Florenci – Havlíčkova – Hybernská – Opletalova – Washingtonova – Politických vězňů – Wilsonova – Václavské náměstí, kde na úrovni McDonald 's na adrese Václavské náměstí 812/59, Praha 1, přejdou po přechodu a následně k budově Národního muzea a k Čelakovského sadům, přitom k průvodu použijí chodník.

[3] Pod bodem II. pak toto rozhodnutí stanovilo podmínku, že účastníci shromáždění (včetně svolavatele a pořadatelů) se nebudou před budovou Národního muzea, které sídlí na adrese Václavské náměstí 1700/68, Praha 1, zdržovat ve vozovce a pořadatelům se zakazuje tuto vozovku přehrazovat páskou či jiným předmětem.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, přičemž v žalobě tvrdil, že rozhodnutí považuje za nezákonné.

[5] Žaloba byla soudu doručena dne 12. září 2023 v 15:58 hodin. Aby soud dodržel lhůtu tří pracovních dnů podle ust. § 11 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím, nařídil ústní jednání na den 14. září 2023, a to aniž by předtím vyžadoval zaplacení soudního poplatku a vyjádření žalovaného a zaslání správního spisu. Povinnost uhradit soudní poplatek a podat vyjádření ve věci s ohledem na krátkost lhůty pro rozhodnutí soud stanovil do okamžiku zahájení ústního jednání a vyjádření až při konání ústního jednání. Obě procesní povinnosti účastníci splnili, byly tak dány procesní podmínky pro rozhodnutí ve věci.

[6] Žalobce v žalobě nejprve poukázal na povahu shromažďovacího práva, jeho zakotvení v Listině základních práv a svobod, přičemž podle jeho názoru napadené rozhodnutí zákon obchází a nešetří toto právo jako právo zakotvené ústavním pořádkem. Nejprve uvedl, že žalovaný není oprávněn určit čas a místo shromáždění v tomto správním rozhodnutí, přičemž poukázal na ust. § 8 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, kdy podle názoru žalobce je možné tyto údaje měnit pouze po dohodě se svolavatelem. Pokud by takový postup byl možný i bez této dohody, bylo by ust. § 8 odst. 1 zákona zbytečné, a mohlo by se ihned postupovat podle ust. § 8 odst. 2 zákona. Žalobce se domnívá, že takový postup je skrytým podmiňováním shromáždění povolením, což je podle článku 19 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nepřípustné. Pokud žalovaný s místem a časem shromáždění nesouhlasil, měl jej zakázat podle ust. § 10 odst. 3 zákona. Pokud by bylo možné změnit místo průvodu, bylo by ust. § 10 odst. 3 zákona zbytečné. V takovém případě však nebyly odůvodněny důvody pro zakázání shromáždění podle zákona. Žalobce poukázal na účel shromáždění, které je nutné konat na magistrále. Uvedl, že konáním shromáždění nedojde k omezení dopravy ve velké intenzitě, jedná se o jeden pruh

na hodinu a půl (poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2007, čj. 5 As 26/2007-86). Namítal dále, že žalovaný nijak neprokazuje, že průvod je v závažném rozporu se zájmem obyvatelstva, k tomu nepostačuje konstatování, že po magistrále za den projede 100 000 vozidel v obou směrech, neuvádí, jaké zpoždění dopravy to bude znamenat či jiné dopady do života ostatních. V této souvislosti poukazuje na to, že v protisměru je za budovou Státní opery ve Wilsonově ulici již mnoho měsíců trvale uzavřen jeden jízdní pruh. Když nevádí takové omezení dopravy, žalobce se domnívá, že těžko může vadit konání shromáždění po hodinu a půl. K poukazu na znemožnění svobody pohybu podle článku 14 Listiny základních práv a svobod uvádí, že žádná svoboda není absolutní, žalobce by podle téhož článku mohl argumentovat, že motoristé omezují jeho svobodu pohybu po magistrále či jinde. Omezení či zpoždění dopravy se nijak nevymyká životním situacím (např. v důsledku dopravní kolize), uvádí, že tato svoboda neznamena, že občan má zaručené právo jet kdykoliv a kamkoliv automobilem bez omezení. Ohledně hromadné dopravy žalobce poukazuje na to, že ulicí Wilsonova je vedena pouze linka A-E, která je provozována v intervalu 30 minut, konáním průvodu by tak bylo omezeno jen několik spojů. Přes místo happeningu před Národním muzeem pak hromadná doprava není vedena vůbec, naopak v ulici Havlíčkova, kam je průvod rozhodnutím přesměrován, vede 5 linek hromadné dopravy.

[7] Žalobce dále uvádí, že realizací průvodu by nedošlo k ohrožení života a zdraví osob. Zákon o právu shromažďovacím je konstruován opačně než napadené rozhodnutí, neboť pokud je důvodná obava, že by shromáždění mohlo být rušeno, může svolavatel požádat úřad nebo policii o součinnost (ust. § 6 odst. 3 zákona), což žalobce učinil, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, čj. 8 As 15/2011-72. Podle názoru žalobce hypotetické protiprávní jednání neúčastníků shromáždění mu nelze přičítat k tíži, ale posoudit, zda v místě konání lze objektivně zajistit bezpečné podmínky. Žalobce uvádí, že v ohlášeném místě je dostatek prostoru k zajištění bezpečnosti všech osob, policie k tomu má k dispozici techniku (nasazovanou např. v případech, když shromažďovací právo realizují fanoušci fotbalových klubů). Žalobce upozorňuje na to, že se shromažďovacím právem je podle judikatury spojen i pozitivní závazek veřejné moci, kdy ta je povinna za určitých podmínek povinna jej aktivně chránit (rozsudek ESLP ve věci Plattform „Ärzte für das Leben“ ze dne 21. 6. 1988, nebo rozsudek velkého senátu ve věci Kudrevičius, stejně jako rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2014, čj. 5 As 112/2014-33, nebo ze dne 14. 12. 2022, čj. 7 As 214/2022-39). Žalovaný je tak povinen ve spolupráci s policií poskytnout shromáždění ochranu, čímž se v napadeném rozhodnutí této své povinnosti zbavuje přesunutím na jiné místo.

[8] Žalobce rovněž namítá, že rozhodnutí je zmatečné, neboť část shromáždění vlastně zakázalo, aniž by uvedlo, jaké podmínky k tomu jsou (jedná se o podmínku II. výroku napadeného rozhodnutí). Tuto podmínku má žalobce obsahově za zákaz shromáždění, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. září 2007, čj. 5 As 26/2007, argumentace vynětím komunikace z obecného užívání je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu (rozhodnutí I. ÚS 1849/08). Výrok I. napadeného rozhodnutí považuje zmatečný v tom, že není jasné, zda se podmínka „přitom k průvodu použijí chodník“ vztahuje pouze k přechodu k budově Národního muzea, nebo i k další části průvodu.

[9] V další části žaloby žalobce uvádí, že nijak nezakrývá své přátelské spojení se svolavatelem jiných pochodů xxxx, to ale podle jeho názoru neznamená, že účel jeho shromáždění je shodný s jinými shromážděními. Uvádí, že téměř každé shromáždění je spojené s jistou mírou omezení okolí a s určitým blokováním běžného způsobu fungování infrastruktury, poukazuje na účel shromáždění, jímž je humanizace magistrály. Dále žalobce namítal, že na témže místě již v minulosti shromáždění proběhla, proto jejich zákaz je podle judikatury nemožný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, čj. 8 As 15/2011-72).

[10] V poslední části žaloby žalobce namítl systémovou podjatost úřední osoby, kterou opírá o vyjádření primátora hlavního města Prahy Svobody do médií a na sociální sítě, k čemuž předložil listinné důkazy, které soud provedl při jednání.

[11] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které má za dostatečně odůvodněné, jeho důvody odpovídají zákonu i tomu, že místo konání shromáždění mimo magistrálu považuje za vhodné.

[12] Vzhledem k tomu, že ústní jednání muselo být vzhledem k časové tísní konáno bez toho, aby mohl být reálně předložen správní spis před jeho konáním, soud skutečnosti, které běžně zjišťuje ze správního spisu, provedl dokazováním listinami při ústním jednání. Správní spis byl žalovaným předložen při ústním jednání.

[13] V oznámení o konání shromáždění ze dne 30. 8. 2023, které provedl žalobce, je kromě již uvedených skutečností v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku uvedeno, že průběh pochodu bude v souladu s trasou proveden v souladu s pravidly silničního provozu v pravém jízdním pruhu v útvaru chodců podle zákona č. 361/2000 Sb., do ostatních pruhů nebudou účastníci vstupovat. V případě průjezdu vozidel IZS pořadatelé zajistí, aby se účastníci přesunuli co nejbližší ke krajnici a během pár vteřin vozovku uvolnili, pro pochod byl zajištěn čas mimo dopravní špičku ve směru, který je v odpoledních hodinách méně vytížen, trasa je podle domluvy s jedním zastupitelem vedena tak, by nemohlo dojít ke komplikaci výjezdu hasičů ze stanice Sokolská 1. Na závěr pochodu bude uspořádán před Národním muzeem krátký happening, kterým bude připomenuta akce z doby před 33 lety, na 20 minut bude vyhrazen prostor před Národním muzeem pro rodiče a děti a na vozovku bude nakreslena zeleň křídami. Pořadatelé přehradí vozovku páskou a řidičům vysvětlí, že jde jen o krátký happening a za pár minut budou moci pokračovat v cestě, předem bude akce inzerována na sociálních sítích. Svolavatel požádal žalovaného o ochranu.

[14] Soud dále provedl jako důkaz čtení listiny – dopisu (emailu) primátora hlavního města Prahy žalobci ze dne 8. srpna 2023, kdy jeho obsahem je mj. uvedení, že magistrátem nejprve bylo omezováno shromáždění na jeden pruh, vzhledem k pokračujícím shromážděním bylo konzultováno ministerstvo vnitra, které uvedlo, že průvod je možné vykázat mimo dopravně vytíženou komunikaci, a na případné protesty jsou (není uvedeno, kdo) lépe „vyzbrojeni“, než byli na začátku.

[15] Dále soud provedl důkaz čtením tweetu uživatele sociální sítě @KoaliceSpoluPha ze dne 7. září 2023, kde je mj. uvedeno, že z rozhodnutí našeho primátora byly demonstrace aktivistů z @LastGenCZ přesunuty na bezpečnější trasu.

[16] Dalším důkazem, který soud provedl, je tweet z účtu @Svoboda_Slavek ze dne 7. září 2023, kde je mj. uvedeno, že avizovanou demonstraci aktivistů jsme přesměrovali na všeobecně bezpečnější trasu (není uvedeno, kdo je plurálem myšlen).

[17] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že ze zprávy policie ze dne 4. 9. 2023 vyplynulo, že průvod povede po páteční komunikaci, která je určená pro provoz zejména motorových vozidel s účastí i městské hromadné dopravy, jakýkoliv jiný prvek, zejména pak chodců, je pro ostatní účastníky provozu, především řidiče motorových vozidel, dosti překvapivým prvkem, neboť nelze výskyt chodců očekávat. I jako útvar chodců by účastníci ohrožovali sebe i jiné účastníky silničního provozu, dále by se do nebezpečí dostali i policisté, které shromáždění zajišťují, což se opírá o zkušenosti z předchozích akcí. Policie pak registruje i páchání přestupků v rámci akcí Poslední generace, kdy docházelo k ne zcela koordinovanému pohybu jednotlivých účastníků shromáždění a k rizikovým a konfliktním situacím. Proto žalovaný dospěl k závěru, že na základě dosavadní zkušenosti s průvody, kterých se žalobce účastnil za stejným či podobným účelem, je namístě pro konání shromáždění stanovit podmínky, které zachovají účastníkům právo na jejich pokojné shromáždění, zároveň umožní nerušený průjezd motorových vozidel, včetně vozidel integrovaného záchranného systému, a v neposlední řadě eliminuje možné ohrožení života a zdraví účastníků shromáždění, průvod doprovázejících policistů a ostatních účastníků silničního provozu.

[18] Dále je v odůvodnění uvedeno, že za obdobným účelem se v minulosti uskutečnilo již 18 průvodů po dopravně exponovaných komunikacích, zpočátku v době ranní, posléze odpolední špičky, svolavatelem byl žalobce nebo xxxx, dále jsou v odůvodnění tyto průvody specifikovány (počínaje 1. březnem 2023, konče 28. červnem 2023). Průvody se konaly za stejným či obdobným účelem, jsou de facto organizovány stejnými osobami, které spojuje xxxxx (spojitost s žalobcem žalovaný zjistil z pořádaných shromáždění, přičemž namístě shromáždění toto řídila často tato osoba, z webové adresy www.posledni-generace.cz, konkrétně dopis odeslaný spolkem Poslední generace z.s. zastupiteli xxxxx, z výzvy na této webové adrese adresované primátorovi, proto je toto shromáždění fakticky pořádané spolkem Poslední generace, z.s.). Proto žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce, že cílem pochodu není blokovat automobilovou dopravu, omezovat nebo krátiť práva ostatních stran a ani na sebe strhávat mediální pozornost, což podpořil článkem ze serveru www.seznamzpravy.cz s xxxxx. Po zkušenostech s již realizovanými průvody proto záměr realizovat shromáždění v jednom jízdním pruhu považuje za neopodstatněný, když na konci průvodu bude de facto zcela zablokována doprava na 20 minut před Národním muzeem. Komunikace, po níž má být průvod realizován, je určena k užití silničními a jinými vozidly a chodci, přičemž chodec musí užívat především chodníku nebo stezky pro chodce. Proto byla stanovena trasa, které vede v blízkosti oznámené trasy a jsou na ní vybudovány chodníky a mezi nimi přechody pro chodce, trasa je volena s ohledem na malou vytiženost chodníků, aby průvod byl co možná nejméně rušen ostatními účastníky silničního provozu. Po pravé straně vozovky v ulici Bubenská a Hlávkův most se nachází chodník, je obecně povinností chodce jej použít. V navazující ulici Wilsonova chodník

nepokračuje, proto není s ohledem na okolní hustou síť chodníků opodstatněné, aby průvod z Hlávkova mostu pokračoval ulicí Wilsonova, která je jako místní komunikace 1. třídy páteřní komunikací severojižní magistrály, a její omezení průjezdnosti zásadně ovlivňuje plynulost provozu v širokém okolí a zvyšuje dojezdovou dobu vozidel IZS. V době, kdy žalobce chtěl shromáždění realizovat, je komunikace velmi dopravně vytížená, je třeba z důvodu ochrany práv a svobod jiných (svobody volného pohybu ostatních účastníků silničního provozu), a částečně z důvodu ochrany veřejného pořádku (života a zdraví účastníků shromáždění, policistů a ostatních účastníků silničního provozu), nezbytné, aby žalobce pořádal shromáždění pokud možno po chodníku. Severojižní magistrála je komunikací procházející středem města a zásadním způsobem ovlivňující dopravní situaci v pražském centru a okolí, denní intenzita provozu dosahuje 100 000 vozidel.

[19] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále uvedeno, že průvod lze s ohledem na ohlášený počet účastníků konat po chodníku, pokud by se měl konat v jízdním pruhu, nelze s ohledem na dosavadní zkušenosti policie vyloučit konflikty řidičů jedoucích v ostatních jízdních pruzích, účastníci shromáždění vzhledem k pomalé chůzi způsobují kolony vozidel za sebou. Při takto napjaté situaci, kdy bývá nemalá část řidičů s ohledem na často opakované průvody ve zjevném stresu z rozčilení, nelze vyloučit nečekanou reakci některého z nich a úmyslné najetí do účastníků shromáždění a doprovázejících policistů. Účastníci shromáždění jsou povinni dodržovat ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Řidič motorového vozidla chodce či průvod chodců ve vozovce neočekává, riziko představuje zejména ulice Wilsonova, kde jsou až čtyři jízdní pruhy, a na několika místech navazuje připojovací či odbočovací pruh. Žalovaného překvapuje, s jakou lehkomyšlností, která hraničí až s bezohledností, se žalobce tvrdošíjně domáhá průvody pořádat na tak dopravně exponované komunikaci. Z úřední činnosti žalovaného je známo, že se obdobných průvodů účastní rodiče s dětmi, které jsou obzvláště zranitelné (např. z webu www.idnes.cz). Úplné zastavení provozu pro průvod čítající 200 osob považuje žalovaný za neopodstatněné, když průvod může jít jinou trasou, porovnává tento počet osob s počtem ostatních účastníků silničního provozu. Dále je zmíněn odmítavý postoj žalobce konat shromáždění před budovou Magistrátu hlavního města Prahy, když účelem shromáždění jsou primárně témata, která mají řešit politici. Opakovaně a dlouhodobě (s přestávkou letních prázdnin) dochází ze strany organizátorů průvodů k zásadnímu omezení práv jiných nezúčastněných osob, přičemž organizátoři v tom hodlají pokračovat (zdrojem jsou webové stránky www.drba.cz, www.posledni-generace.cz), podstatou každého shromáždění je blokáce dopravy za účelem donucení politiků jedna podle spolku Poslední generace z.s. vznesených požadavků, proto lze dosáhnout účelu shromáždění v jiném místě, než na vozovce. Z hlediska konfliktu práva na shromáždění v daném místě a ostatních chráněných zájmů je nutno brát v potaz také to, že opakovaně a dlouhodobě dochází k omezení svobody pohybu nezúčastněných osob ve vozidlech i vozidlech MHD (a to i v místech vzdálenějších samotnému místu shromáždění v důsledku navazující špatné dopravní situace), ale také složek IZS a osob, které jejich službu mohou v danou chvíli potřebovat, přičemž tyto osoby většinou nejsou adresáty výzev, k nimž směřuje účel shromáždění, ani osoby, které by je mohly realizovat. Fakticky jsou tak pouze rukojmími, které žalobce využívá jako prostředek nátlaku na politickou reprezentaci a zviditelnění se, což podle názoru žalovaného prokazuje výzva spolku Poslední generace, z.s., ze dne 1. 9. 2023, která byla zveřejněna na internetových stránkách tohoto spolku. Žalovaný uvedl, že

v kontextu počtu již realizovaných průvodů konaných ve vozovce zejména na severojižní magistrále má být oznámené shromáždění vykonáváno šikanózním způsobem vůči nezúčastněným osobám, a proto je v souladu se zásadou přiměřenosti a nezbytnosti rozhodnout o stanovení podmínek konání shromáždění z důvodu ochrany zájmů nezúčastněných osob a v zájmu ochrany zdraví a života účastníků shromáždění a dalších osob, a dále je nezbytné vyloučit pohyb účastníků shromáždění přímo ve vozovce.

[20] V poslední části odůvodnění je uvedeno, že za úsměvnou považuje žalovaný zmínku žalobce v účelu shromáždění o potřebě snížit emise CO₂, když on sám společně s dalšími osobami organizuje průvody po magistrále, které ve svém důsledku emise CO₂ zvyšují tím, že řidiči motorových vozidel jedoucí za nimi jsou neustále nuceni popojíždět v koloně. Pakliže je pravdivé tvrzení žalobce v oznámení, že cílem shromáždění není omezovat nebo kráť práva ostatních stran, tak této deklarace může dostat jedině tehdy, nebude-li se průvod konat ani v jednom jízdním pruhu a nedojde k zastavení provozu u Národního muzea. Přehrazení vozovky žalovaný nepovažuje za legitimní projev shromažďovacího práva, neboť by tím došlo k zablokování dopravy na magistrále ve směru na dálnici D1, což je v rozporu s ust. § 19 odst. 1 věta první zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pozemních komunikacích“), a ust. § 6 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím. Happening ve vozovce žalovaný nepovažuje za legitimní, když účastníci shromáždění mohou své právo vykonávat na chodníku, odkud na ně bude z magistrály vidět, čímž nedojde ke zmaření účelu shromáždění. Tento úsek není obytnou zónou, aby si v něm děti s rodiči hráli formou malování na vozovku, což může rozptylovat pozornost řidičů vozidel.

[21] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“ nebo „soudní řád správní“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[22] Podle článku 19 Listiny základních práv a svobod: „(1) Právo pokojně se shromažďovat je zaručeno. (2) Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy.“.

[23] Podle článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod: „Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.“.

[24] Podle ust. § 8 odst. 1, 2 zákona o právu shromažďovacím: (1) Úřad může s ohledem na místní podmínky nebo na veřejný pořádek navrhnout svolavatel, aby se shromáždění konalo na jiném místě nebo v jinou dobu. (2) Úřad může v nezbytných případech pro účely ochrany veřejného pořádku nebo práv a svobod jiných rozhodnutím stanovit podmínky konání shromáždění. Úřad může stanovit podmínky pro konání shromáždění zejména tehdy, má-li se na stejném místě a ve stejnou dobu konat jiné shromáždění nebo veřejnosti přístupný kulturní, sportovní nebo jiný společenský podnik (dále jen "veřejnosti přístupný podnik") a mezi

svolavatelé nebo mezi svolavatelem a osobou pořádající veřejnosti přístupný podnik nedošlo k dohodě o úpravě doby nebo místa konání shromáždění nebo veřejnosti přístupného podniku.“

[25] Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím: „Úřad může shromáždění zakázat, má-li být konáno v místě, kde by nutné omezení dopravy a zásobování bylo v závažném rozporu se zájmem obyvatelstva, lze-li bez nepřiměřených obtíží konat shromáždění jinde, aniž by se tím zmařil oznámený účel shromáždění.“

[26] Podle ust. § 53 odst. 1, 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“): „(1) Chodec musí užívat především chodníku nebo stezky pro chodce. Chodec, který nese předmět, jímž by mohl ohrozit provoz na chodníku, užije pravé krajnice nebo pravého okraje vozovky. (3) Kde není chodník nebo je-li neschůdný, chodí se po levé krajnici, a kde není krajnice nebo je-li neschůdná, chodí se co nejbližší při levém okraji vozovky. Chodci smějí jít po krajnici nebo při okraji vozovky nejvýše dva vedle sebe. Při snížené viditelnosti, zvýšeném provozu na pozemních komunikacích nebo v nebezpečných a nepřehledných úsecích smějí jít chodci pouze za sebou.“

[27] Podle ust. § 56 odst. 1 zákona o silničním provozu: „Pro organizovaný útvar chodců, například příslušníků ozbrojených sil, školní mládež nebo průvod, platí přiměřeně povinnosti řidiče podle § 5 odst. 1 písm. b), § 11 odst. 1, § 12 až 16, § 20 až 24, 25 odst. 1 a 2, § 27, § 28 odst. 1, 2 a 5, § 29 a 30.“

[28] Podle ust. § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích: „V mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.“

[29] V posuzované věci není sporu v obecné rovině o tom, že oznámené shromáždění představovalo pokojné shromáždění, přičemž obecně není sporu ani o tom, že podmínky shromáždění musí být vymezené tak, aby byl šetřen jejich smysl v souladu s Listinou základních práv a svobod. Účastníci se však dramaticky liší v názoru na to, zda přesunutí shromáždění mimo místní komunikaci I. třídy, kde mělo být konáno (severojižní magistrála), až na počáteční úsek této silnice, kde bylo omezeno na chodník, který v této části je vybudován (dále již chodník není), na trasu jinou (která odpovídá chůzi po chodníku v blízkosti silnice), představovalo zásah státní moci v takovém rozsahu, že popírá účel shromáždění (podle zákona o právu shromažďovacím), či podstatu a smysl tohoto základního politického práva podle Listiny základních práv a svobod.

[30] Soud po zvážení všech dále uvedených argumentů dospěl k závěru, že změna trasy pochodu shromáždění do účelu shromáždění zasahuje nad míru akceptovatelnou ochranou jiných práv, které uváděl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a tím i výkon práva shromažďovacího omezuje na projev, který nešetří podstatu a smysl oznámeného účelu shromáždění. Jinými slovy – důvody uvedené v napadeném rozhodnutí, které hodnotí zásah výkonu shromažďovacího práva do práv jiných, soud nemá za natolik intenzivní, aby mohly legitimně odůvodnit přesun místa shromáždění na místo, které

nemá s ohlášeným účelem shromáždění přímou souvislost (tato úvaha se týká výroku I. napadeného rozhodnutí).

[31] Dále musí soud korektně poznamenat, že česká judikatura je v tomto ohledu velice skoupá, neboť z běžně dostupných zdrojů judikatury (např. www.nssoud.cz) není zřejmé, že by někdy bylo přezkoumáváno rozhodnutí o stanovení podmínek pro shromáždění podle ust. § 8 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím v tomto rozsahu. Soud pak dále obecněji uvádí, že veškerá jím citovaná judikatura (rozsudky soudů ve správním soudnictví) je volně přístupná na shora uvedené webové adrese www.nssoud.cz.

[32] Rovněž soud úvodem předesílá, že projednal žalobu v jediném myslitelném režimu podle procesního předpisu, tedy jako žalobu proti rozhodnutí podle ust. § 65 a násl. soudního řádu správního. V tomto procesním režimu posuzoval důvodnost podané žaloby ve smyslu uplatněných žalobních bodů podle ust. § 71 soudního řádu správního, a nerozebíral skutkovou situaci v nějakém širším posouzení, které by vymezení žalobních bodů výrazně překračovalo. Otázky, které by se při přezkumu nabízely i s ohledem na šíři odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak soud vypořádává pouze v tom rozsahu, v jakém byly uplatněny v žalobě, byť někdy musí být argumentace soudu poněkud širší, aby názory soudu byly dostatečně odůvodněné.

[33] K samotné podané žalobě. V její první části žalobce obecně vymezuje povahu shromažďovacího práva, což není mezi účastníky sporná otázka, soud tak stěží může k takové obecné proklamaci zaujmout nějaký konkrétní názor.

[34] Žalobce v dalším žalobním bodě napadá možnost rozhodnutí podle ust. § 8 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím ve smyslu určení místa konání, což podle jeho názoru vede k faktickému zákazu shromáždění podle ust. § 10 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím.

[35] Soud takový názor nesdílí. Ust. § 8 odst. 1 a 2 zákona o právu shromažďovacím bylo do zákona vloženo novelou – zákonem č. 252/2016 Sb. s účinností od 1. 11. 2016. Důvodem pro nesouhlas soudu je již jazykový výklad tohoto ustanovení. Pokud ust. § 8 odst. 2 zákona hovoří o „podmínkách konání shromáždění“, jedná se o obecné vymezení jakýchkoliv podmínek shromáždění. Za takovou podmínku soud považuje i místo a dobu shromáždění, s čímž pracuje ust. § 8 odst. 1 zákona, které užívá pojem „konání“ (přesně řečeno jako sloveso „konat“). Toto konání v dalších slovech upřesňuje dvěma možnými variantami takového konání, tedy určením doby a místa. Pokud tedy dobu a místo shromáždění považuje již ust. § 8 odst. 1 zákona jako součást konání shromáždění, je následné vymezení konání shromáždění v ust. § 8 odst. 2 zákona širším pojmem, který zahrnuje i varianty zmíněné v odst. 1, tedy dobu a místo.

[36] Ze znění obou právních norem ust. § 8 odst. 1 a 2 zákona o právu shromažďovacím nikde nevyplývá, že by odst. 2 byl ve svém rozsahu omezen tím, že by místo a doba shromáždění byla samotným zněním odst. 1 zákona vyloučena.

[37] Pokud tedy odst. 2 zákona hovoří o podmínkách konání shromáždění, má tím zákonodárce na mysli veškeré podmínky konání shromáždění, tedy i místo a dobu. Jestliže

odst. 1 zákona hovoří o místě a době, činí tak v souvislosti nutnosti vyjmout tyto podmínky konání shromáždění z obecné úpravy odst. 2 ve smyslu možnosti úřadu vydat rozhodnutí, a tyto podmínky v odst. 1 ponechává případně dohodě. Členění této právní normy, tedy skutečnost, že dohoda je preferována před rozhodnutím (odst. 1 a 2), soud chápe jako vyjádření časové posloupnosti hodnocení podmínek konání shromáždění, tedy že nejprve se má úřad pokusit o dohodu mezi svolavatelem a úřadem, a až pokud k ní nedojde, může úřad rozhodnout, a to jak o době a místě konání shromáždění jako jeho podmínkách, tak i o podmínkách jiných, které součástí procesu podle odstavce 1 být nemohou, neboť v něm nejsou zmíněny.

[38] Tento jazykový výklad podle názoru soudu odpovídá i potřebě přijetí novely zákona o právu shromažďovacím, jímž došlo již shora zmíněným zákonem č. 252/2016 Sb. V důvodové zprávě k tomuto zákonu je výslovně možností vedení trasy jinou ulicí zmíněna, přičemž argumentace se opírá o rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ze dne 9. 7. 2013, č. 35943/10 – Vona proti Maďarsku), a o nález Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS164/15, jeho bodu 41 odůvodnění, kdy byla kritizována praxe, že úřad může shromáždění pouze zakázat, aniž by mohl stanovit jiné podmínky pro jeho konání. I tyto skutečnosti podle názoru soudu vedou k závěru, že podmínky stanovené v ust. § 8 odst. 2 zákona zahrnují všechny podmínky konání, tedy i dobu a místo shromáždění.

[39] Možnost zakázat shromáždění podle ust. § 10 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím v zákoně zůstala, a soud tak současnou systematiku zákona chápe tak, že úřad může po oznámeném shromáždění postupovat tím způsobem, že nejprve může navrhnout svolavateli jinou dobu a místo shromáždění (ust. § 8 odst. 1 zákona), pokud nedojde k dohodě, může stanovit obecné podmínky konání shromáždění, jejichž součástí je i stanovení doby a místa shromáždění (ust. § 8 odst. 2 zákona), a teprve v případě, kdy by byly naplněny podmínky pro zákaz shromáždění, jako nejsilnější formu regulace může toto shromáždění zakázat.

[40] Takový postup soud chápe jako přiměřený k podstatě a smyslu případného omezení shromažďovacího práva. Na rozdíl od žalobce se soud nedomnívá, že by stanovením podmínky místa shromáždění podle ust. § 8 odst. 2 zákona fakticky došlo k jeho zákazu a že by takový výklad mohl vést k nepřípustnému omezení shromažďovacího práva, neboť i takové rozhodnutí musí odpovídat podmínkám zákona, tedy mj. být i dostatečně odůvodněné. V samotném znění tohoto ustanovení tak soud nespatřuje žádný nebezpečný aspekt případné libovůle v rozhodování o výkonu shromažďovacího práva.

[41] V další části tohoto žalobního bodu pak žalobce napadá konkrétní důvody, pro něž bylo místo shromáždění určeno jinak. Zde v části, která se týká vymezení místa shromáždění pod bodem I. napadeného rozhodnutí má soud za to, že žaloba je v této části důvodná, a že důvody, které uváděl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohou obstát.

[42] Z oznámeného účelu shromáždění podle názoru soudu poměrně jasně plyne, že právě místo shromáždění je pro tento účel podstatné. Proto rozhodnutí v tom smyslu, které toto místo změnilo na místo, které vzhledem k historické podobě vedení severojižní

magistrály a vybudovaných chodníků v její blízkosti vede v podstatě jinudy (např. Opletalovou ulicí či ulicí Politických vězňů, tedy v místech oddělených od magistrály blokem domů či parkem), musí být zdůvodněno skutečně zásadními argumenty. Účel shromáždění vedený touto trasou soud považuje spíše za nenaplněný, a to za podmínek dále uvedených.

[43] Obecněji k pohybu účastníků shromáždění na severojižní magistrále je nutné uvést následující. Ačkoliv je tato komunikace mnohými chápána jako dálnice, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že se jedná o místní komunikaci I. třídy (strana 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Ze zákona o silničním provozu tedy platí, že po této komunikaci se mohou pohybovat chodci, a to i v útvaru chodců. Pokud je na této komunikaci chodník, musí jej chodci použít, pokud zde není, je jejich povinností jít po levé krajnici, pokud se jedná o útvar chodců, mají povinnost pohybovat se vpravo (shora citovaná ustanovení tohoto zákona v odůvodnění tohoto rozsudku výše).

[44] V tomto případě svolavatel shromáždění oznámil, že shromáždění se bude konat v pravém jízdním pruhu a pohybovat se bude jako útvar chodců. V první části oznámené trasy žalovaný rozhodl, že tento útvar chodců je povinen užít chodník (tam, kde chodník je stavebně zbudován), v další části jakýkoliv pohyb na této komunikaci vyloučil z důvodu vhodnosti konání místa shromáždění, a zdůvodnil to neočekávatelností útvaru chodců v komunikaci, její vysokou vytížeností a dále pak obecnými povinnostmi účastníků silničního provozu.

[45] Takový zásah do výkonu shromažďovacího práva soud považuje za nedostatečně zdůvodněný. Jak bylo shora uvedeno, ačkoliv daná komunikace je stavebně pojata jako většinou tříproudá, evidentně s vysokým zatížením provozu motorovými vozidly, nejedná se o dálnici či silnici pro motorová vozidla, ale o místní komunikaci I. třídy. I když tak stavebně na této komunikaci nejsou po většině trasy shromáždění vybudovány chodníky, mohou tuto komunikaci v obecné rovině chodci použít, a to i útvar chodců. Zákon s takovým užitím takové komunikace výslovně počítá a upravuje ji (z ničeho v řízení nevyplývalo, že by pohyb chodců byl na této komunikaci zakázán). Skutečnost, že na komunikaci v její části chybí chodníky, a chodci tak jsou oprávněni použít její levou krajnici, či se jako útvar pohybovat vpravo, lze stěží klást k tíži účastníku silničního provozu, který toto své právo chce využít, a argumentovat vhodností takového užití komunikace. Pokud chodec či útvar chodců toto právo užití komunikace má, může jej využít úplně stejně, jako řidič své právo na užití této komunikace.

[46] V tomto směru je argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí obecnými povinnostmi účastníka silničního provozu (strana 5 poslední odstavec odůvodnění napadeného rozhodnutí – tedy ust. § 2 a 4 zákona o silničním provozu) ve smyslu neumožnění práva konat shromáždění na tomto místě nesprávná – všichni účastníci silničního provozu mají práva ve svém obsahu stejná, a tato ustanovení tak platí jak pro chodce, tak pro řidiče. Tutéž argumentaci v opačném smyslu by mohl použít svolavatel shromáždění, což koneckonců v žalobě i učinil.

[47] Pokud tedy jde o užití této komunikace, stěží lze argumentovat tím, že by to pro chodce nebylo možné, neboť tomu tak ze zákona není. Povinností chodců je užití

především chodníku, pokud chodník existuje, ale i tato povinnost je koncipována jako ne vždy nutná (srov. užití slova „především“ v ust. § 53 odst. 1 zákona o silničním provozu). Pro útvar chodců pak platí pravidla táž, jako pro řidiče (srov. ust. § 56 odst. 1 zákona o silničním provozu). Z hlediska užívání komunikace tak oznámená trasa shromáždění žádnou obecnou zákonnou povinnost neporušila, neboť pokud se jedná o útvar chodců, může tuto komunikaci užít vpravo, a to i tam, kde je na komunikaci chodník.

[48] Lze tedy dospět k dílčímu závěru, že obecně tato trasa (místo) shromáždění vyloučena není. To ještě neznamená, že by místo shromáždění nemohlo být změněno, musí k tomu však být uvedeny konkrétní důvody, které se vztahují ke všem okolnostem takového oznámeného shromáždění. Ty podle názoru soudu v dostatečné míře tak, aby zdůvodnily tak razantní vrchnostenský zásah do výkonu shromažďovacího práva na této místní komunikaci I. třídy, uvedeny nebyly.

[49] Ke konkrétním důvodům pak soud uvádí, že vychází z judikatury, která se vztahuje k rozhodování o zákazu shromáždění podle ust. § 10 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím. Je tomu tak z toho důvodu, že většina závěrů, které z této judikatury plynou, jsou mnohem obecnější, týkají se výkonu shromažďovacího práva, a nejsou úzce svázány s formou rozhodnutí (tedy zákazem shromáždění). Dále je nutné uvést, že možnost stanovení podmínek konání shromáždění je v našem právním řádu zakotvena až od 1. 11. 2016, proto judikatura starší s touto procesní možností nemohla počítat. Jak bylo uvedeno, většina závěrů však je i z této starší judikatury použitelná i na tuto procesní situaci, neboť soud vychází z těch závěrů, které upravují podmínky možnosti omezení shromažďovacího práva, nikoliv z obsahu a formulace výroku správního rozhodnutí. Opačný výklad (tedy nemožnost použití této judikatury i v této procesní situaci) by podle názoru soudu vedl k neudržitelnému závěru, že veškeré judikatorní závěry je možné jednoduše obejít tím, že shromáždění nebude zakázáno, ale budou stanoveny jeho jiné podmínky, které jeho účel zmaří. Výsledek pro výkon tohoto práva by podle názoru soudu tak byl takový, že formou rozhodnutí může úřad znovu omezovat výkon tohoto práva v oblastech, které již byly dostatečně zformulovány judikaturou.

[50] Jak žalobce namítl v žalobě, samotné (nějaké) omezení dopravy a její plynulosti jako důvod pro omezení tohoto práva nestačí. Vůbec nebylo posouzeno samotné místo shromáždění a jeho čas ve vztahu k intenzitě zásahu do dopravy, jak požaduje judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2007, čj. 5 As 26/2007-86). Z odůvodnění není patrné, proč právě toto místo a čas jsou vyhodnoceny tak, že by k výraznému omezení dopravy mělo dojít (tento rozsudek vyžaduje zdůvodnění toho, proč po delší dobu a ve větším rozsahu dojde k omezení dopravy). Odůvodnění je koncipováno obecně tak, že tato komunikace je po celý den vytížená, a že se po ní pohybují i vozidla veřejné dopravy a záchranného systému, případně velice obecnou konstatací, že se jedná o odpolední špičku, aniž by bylo uvedeno, o jak zvýšený provoz by v tomto období mělo jít.

[51] K vytíženosti této komunikace po celý den je již z formulace tohoto důvodu patrné, že pro svou obecnost nemůže obstát. Závěr, že v době konání je komunikace velmi dopravně vytížená (strana 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí), není nijak konkrétně zdůvodněn. Taková argumentace je pak použitelná na veškerá omezení dopravy na magistrále, která však přesto povolena a prováděna jsou (v současné době např. omezení u

Státní opery, jak namítal žalobce v žalobě), když i ta ve svém důsledku znamenají omezení provozu po dobu výrazně delší (byť pochopitelně důvod takového omezení provozu je jiný).

[52] Pokud je pak v odůvodnění rozhodnutí k této skutečnosti argumentováno ochranou práv a svobod jiných, tedy ostatních účastníků silničního provozu, pak takovou argumentaci musí soud odmítnout. Jak bylo uvedeno shora, i chodec má právo užívat tuto komunikaci. Proto těžko práva jedné účastníků silničního provozu mohou být takto obecně zvýhodňována, a jiná potlačena. Z hlediska práva se jedná o práva všech účastníků silničního provozu, tedy nejen řidičů, ale i chodců. Nelze takto poměrně obecně argumentovat tím, že jeden z účastníků silničního provozu by měl být omezován jiným účastníkem silničního provozu, a tím by mu jeho právo užívat komunikaci mělo být znemožněno. Soud souhlasí s tím, že pohyb chodců na této komunikaci může být pro řidiče překvapivý, to však není a nemůže být samo o sobě důvodem k neumožnění výkonu práva shromáždění způsobem předvídaným zákonem o silničním provozu. V tomto směru je nutné připomenout žalobcem zmíněnou judikaturu, že stát má v tomto směru své pozitivní závazky vůči konání shromáždění, a výkon práva tak může umožnit spolupráci s úřadem či policií (srov. ust. § 6 zákona o právu shromažďovacím). Podle názoru soudu má policie dostatečné prostředky, aby této případné překvapivosti užívání komunikace zabránila informačními metodami. Jedná se v reálné situaci o tutéž situaci, jako v případě vzniku kolon či dopravních nehod.

[53] Pokud žalovaný uváděl v odůvodnění rozhodnutí názor, že svolavatel nemůže přenášet veškerou odpovědnost za konání shromáždění na úřad či policii, které žádá o pomoc při jeho organizaci, pak soud uvádí, že příslušnou pomoc přímo upravuje zákon o právu shromažďovacím. Jistě lze souhlasit s tím, že svou odpovědnost za místo konání nese rovněž svolavatel, na druhou stranu zákon přímo stanoví aktivní účast jak úřadu, tak případně policie, proto pokud svolavatel na tuto pomoc spoléhá, nelze mu to klást k tíži.

[54] Omezení provozu pro vozidla veřejné dopravy pak rovněž není konkrétně zdůvodněno, když není uvedeno, o jakou konkrétní linku a s jakou intenzitou použití komunikace se v tomto směru jedná. Soud tak může pouze přisvědčit žalobci, že se pravděpodobně jedná o linku A-E spojující letiště a nádraží s frekvencí v této denní době 30 minut. To s ohledem na množství jiných motorových vozidel, které žalovaný obecně zmiňuje, má soud za naprosto marginální důvod. Pokud žalovaný uváděl, že případný zásah v plynulosti se projeví i na jiných komunikacích, pak soud takto široce uvedenou argumentaci musí odmítnout. V běžném pražském provozu v pracovní den se vyskytuje takové množství zpoždění vozidel městské hromadné dopravy a v takové míře, že množství faktorů, které je vyvolávají, je zcela zjevně naprosto převažující nad konáním shromáždění. Intenzita omezení provozu na této komunikaci konaným shromážděním v jiných částech Prahy je podle názoru soudu oproti jiným velice malá. Tento rozbor však v odůvodnění napadeného rozhodnutí není nikde proveden, odůvodnění pracuje pouze s obecnými důvody.

[55] Pokud se týká průjezdu vozidel integrovaného záchranného systému, v odůvodnění napadeného rozhodnutí není uveden jediný příklad, kdy by k blokaci takového vozidla došlo, případně jak by mohla být tato blokáce provedena za předpokladu oznámené trasy

průvodu (tedy pravý jízdní pruh, jeden ze tří). V tomto směru je tak odůvodnění rovněž obecné a v tomto smyslu nepřezkoumatelné. Soud nijak nezpochybňuje, že k takové situaci v reálném provozu může dojít, nemůže se však jednat o obecný důvod, kterým bude zdůvodňován zásah do shromažďovacího práva bez konkrétnější specifikace.

[56] Rovněž podle názoru soudu není řádně odůvodněn závěr o ochraně veřejného pořádku (strana 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí), který žalobce napadá (tedy ochrana života a zdraví účastníků shromáždění, jiných účastníků silničního provozu a doprovázejících policistů). Ochrana zdraví a života účastníků shromáždění podle názoru soudu má být na rozhodnutí těchto osob. Omezovat někomu jeho základní právo argumentem, že může být ohrožen na zdraví či životě pochodem po komunikaci, který se v minulosti již několikrát konal a jsou tak známy případné následky účasti na takovém shromáždění, soud považuje za vstup státu do rozhodovací sféry jednotlivce, do níž státu nic není. Argument ostatními účastníky silničního provozu (tedy řidiči), soud považuje za dostatečně nekonkrétní a neodůvodněný, pokud jde o policisty, tam snad lze pouze uvést, že se mj. jedná o výkon jejich služby, právem předpokládaný. Pokud je v rozhodnutí uvedeno, že může dojít ke konfliktům s ostatními účastníky silničního provozu, pak podle názoru soudu je nutné uvést, že k takovému následku může dojít, není to však natolik intenzivní argument, aby pouhá jeho možnost mohla vést k omezení práva konat shromáždění na konkrétním místě. Možnost konfliktu s jinými osobami je reálná i v jiných místech, a tuto eventualitu si musí zvážit každý účastník nějakého shromáždění. Není to však samo o sobě důvodem pro zákaz shromáždění, resp. změnu jeho místa.

[57] Soud si je samozřejmě vědom, že samotný výkon shromažďovacího práva (tedy konání oznámeného průvodu) může být jiný (např. rozsáhlejším omezením provozu ve více jízdních pruzech). V tomto směru je však nutné uvést, že v tomto soudním řízení soud posuzuje oznámené shromáždění a jeho nemožnost konání v oznámeném místě. Je tak nutné vycházet z toho, co bylo oznámeno, tedy jak bude shromáždění podle oznámení vypadat. Na místě samém pochopitelně může dojít k různým situacím, které samozřejmě nebudou komfortní pro nikoho. Tato možnost však není a nemůže být sama o sobě důvodem pro omezení shromáždění, neboť zákon s ní počítá a umožňuje na ní reagovat na místě (ust. § 6, 12 zákona o právu shromažďovacím). Pokud shromáždění bylo oznámeno jako pochod útvaru chodců v pravém jízdním pruhu ze tří po místní komunikaci I. třídy, lze takové shromáždění za pomoci úřadu a policie usměrnit tak, aby k případným fatálním následkům nedošlo, a to i na komunikaci, která je dopravně vytížená a dopravně řešená tak, že nemá chodník, jejíž jízdní pruhy jsou značně v některých místech úzké a připojovací a odbočovací pruhy jsou poměrně na počet vozidel nedostatečné, malé a krátké. Nejedná se tak o otázku možnosti změnit podmínky konání shromáždění, ale o organizaci shromáždění na místě. Skutečnost stavebního stavu a reálného přetížení provozem této komunikace pak těžko může být dávana k tíži žalobci.

[58] Žalobce v tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, čj. 8 As 15/2011-72, který právě tuto skutečnost rozebírá způsobem obdobným v předchozím odstavci.

[59] K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, čj. 8 As 15/2011-72, ohledně dalšího shromáždění v řadě a možností stanovení jeho podmínek

konání je nutné uvést následující. Podle názoru soudu není kategoricky vyloučeno, aby nemohlo být rozhodnuto o konání dalšího shromáždění za stanovení podmínek, které budou reagovat na dřívější obdobná shromáždění a poznatky z toho plynoucí. V tom soud spatřuje větší možnost v rozhodování, než za situace, kdy úřad mohl shromáždění pouze zakázat. Nicméně je nutné respektovat závěry plynoucí z tohoto rozsudku, a řádně odůvodnit, proč další shromáždění bylo nutné tímto způsobem regulovat.

[60] Ze všech těchto důvodů soud dospěl k závěru, že ohledně výroku I. napadeného rozhodnutí důvody uváděné žalovaným pro změnu podmínek konání shromáždění do jiného místa neobstojí. Proto soud v tomto směru žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí v tomto výroku zrušil.

[61] Další žalobní body, které se rovněž k tomuto výroku napadeného rozhodnutí vztahují, soud nepovažuje za důvodné, a vypořádá je pro přehlednost na konci odůvodnění tohoto rozsudku.

[62] Ohledně žalobního bodu, který se týká výroku II. napadeného správního rozhodnutí (jímž bylo zakázáno zdržovat se ve vozovce a přehrazení této vozovky páskou či jiným předmětem u Národního muzea), soud dospěl k závěru, že žaloba v této části nemůže závěr žalovaného zpochybnit.

[63] Na rozdíl od předchozí části odůvodnění, výrok II. napadeného rozhodnutí se týká té části oznámení, která přehradí tuto komunikaci pro jakýkoliv provoz vozidel. Takové právo z žádného shora uvedeného zákona neplyne, a ani žalobce v žalobě žádné takové právo neuvádí.

[64] Obecněji soud uvádí, že tímto výrokem žalovaný nijak neomezil výkon shromažďovacího práva před Národním muzeem při konání happeningu mimo vozovku.

[65] Soud nemá za důvodnou námitku zmatečnosti či neurčitosti tohoto výroku. Byť je ve výroku použito sloveso „zakázat“, z celkového členění rozhodnutí je patrné, že návětí obou výroků je společné, a rozhodováno bylo podle ust. § 8 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím. Výrokem II. pak nebylo shromáždění zakázáno jako takové ve smyslu ust. § 10 odst. 3 zákona, ale bylo zakázáno přehrazení vozovky páskou či jiným předmětem. Podle názoru soudu členění výroku i jeho obsah je možné interpretovat jako stanovení podmínek konání shromáždění.

[66] Ohledně námítky nelogičnosti vynětí vozovky z obecného užívání soud uvádí, že zde tato argumentace ve smyslu ostatních skutečností má logiku a soud s ní souhlasí. Zatímco předchozí část průvodu byla oznámena pouze na části komunikace v jednom z jízdních pruhů, zde by došlo k přehrazení celé komunikace, a tedy vyloučení jakéhokoliv provozu na této komunikaci. Soud souhlasí s žalovaným, že takový postup je v rozporu s ust. § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. To samo o sobě ještě pochopitelně neznamená, že by takový postup (resp. výkon shromažďovacího práva) nemohl být možný, nicméně žalovaný uvádí konkrétní důvody, proč v daném místě a čase se jedná o natolik výrazný zásah do obecné užití komunikace, který nemůže být zdůvodněn konaným shromážděním. Žalobcem namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 4. září 2007, sp. zn. 5 As 26/2007, nikde neuvádí právní názor, že komunikaci (vozovku) lze na určitém místě pro provoz přehradit a tím na ní úplně znemožnit provoz. Právě toto vyloučení provozu na tomto místě odůvodní důvody uváděné v předchozí části rozhodnutí, včetně nemožnosti průjezdu vozidel integrovaného záchranného systému (soudu není známo, že by v tomto úseku byla provozována nějaká linka městské hromadné dopravy).

[67] Jestliže tedy žalovaný rozhodl v tom smyslu, že pozemní komunikace nesmí být úplně přehrazena pro obecné užívání, ale výkon shromažďovacího práva vymezil na plochy mimo vozovku, jedná se dostatečně zdůvodněné rozhodnutí s ohledem na zásadní nepoměr průběhu shromáždění. Zatímco ve výroku I. se jednalo o konání průvodu na komunikaci, který ji však podle oznámeného průběhu nezablokoval, aplikuje se na takový skutkový stav judikatura shora uvedená. Pokud však v této části oznámeného shromáždění mělo dojít přímo k přehrazení komunikace na dobu 20 minut, takový výkon shromažďovacího práva soud považuje za natolik intenzivní zásah do práv a svobod jiných (zde ostatních účastníků silničního provozu, jimž je na určitou dobu zcela znemožněno obecné užívání pozemní komunikace), včetně zde již reálného nebezpečí ohrožení průjezdu vozidel IZS, že shora uvedená judikatura zásah v takovém případě spočívající v omezení shromažďovacího práva umožňuje. Žalobce v žalobě neuvedl konkrétnější argumentaci, která by takový závěr žalovaného zpochybnila.

[68] Jak soud uváděl shora při odůvodnění tohoto rozsudku, vzhledem k tomu, že přezkoumává důvodnost podané žaloby, nebude se vyjadřovat k dalším důvodům, které žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k této části výroku uváděl, neboť ty konkrétně žalobou napadeny nebyly.

[69] Ostatní důvody, které žalobce uplatňoval jako žalobní body, soud neshledal důvodnými.

[70] Pokud žalobce napadá poslední část výroku I. napadeného rozhodnutí ohledně užití chodníku, který není nijak specifikován, soud má za to, že ve výroku nemusí být zcela přesně určen konkrétní chodník bližšími souřadnicemi, pokud je jasné (i spolu s odůvodněním), o jakou stavbu se jedná. Tato specifikace je uvedena za středníkem a podle názoru soudu je jasné, že se vztahuje k celému výroku, čemuž následně odpovídá odůvodnění rozhodnutí, kde je trasa podrobněji popsána.

[71] V části žaloby, kde žalobce poukazuje na účel shromáždění, soud uvádí, že k tomu se vyjádřil dostatečně v předchozí části odůvodnění. V odůvodnění je odkázáno na osobu Arne Springoruma, při rozhodovacím procesu byla hodnocena dřívější shromáždění, které pořádal buď žalobce, nebo tato třetí osoba. Toto hodnocení je podle názoru soudu užito ve smyslu reálného konání předchozích shromáždění, resp. toho, že při těchto průvodech došlo k celkovému omezení dopravy. Takové posouzení soud považuje za legitimní pro závěr, zda skutečně oznámený účel shromáždění bude dodržen, i pro závěr o možnosti stanovit podmínky pro shromáždění, která se v minulosti již konala. Nicméně, vzhledem k tomu, že soud za důvodnou uznal již předchozí žalobní argumentaci, tuto část žaloby tak již pro nadbytečnost nehodnotí, neboť by na výsledku rozhodovacího procesu již neměla žádnou relevanci. Obecně soud opakuje, že pokud byl průběh shromáždění v minulosti

hodnocen s ohledem na osobu svolavatele či osoby s ním spolupracující a jeho reálný průběh, není to podle názoru soudu nic nezákonného a nemožného.

[72] K namítané systémové podjatosti je třeba uvést následující.

[73] Z provedeného dokazování u ústního jednání listinami je podle názoru soudu jasně patrné, že se k důvodu rozhodnutí vyjadřovali politici na různých platformách, přičemž samozřejmě nelze přehlédnout, že primátor hlavního města Prahy použil termín, kterým informoval o svém rozhodnutí této věci. Tato skutečnost byla zjištěna i pro období před vydáním napadeného rozhodnutí, a to z emailu primátora žalobci. V provedených listinách je všude důsledně použit obrat, že „primátor rozhodl“.

[74] Na druhou stranu je k úspěšné námitce systémové podjatosti nutné uvést, že se musí jednat o skutečně důvodnou pochybnost o nepodjatosti úředníků, kteří rozhodnutí vydali, a že její skutkové vymezení je na účastníkovi řízení. V této věci rozhodnutí vydal odbor živnostenský a občanskoprávní, jehož ředitel rozhodnutí opatřil podpisem. Dále je nutné uvést, že se jedná o výkon tzv. přenesené působnosti obcí (resp. hlavního města Prahy), kde se jednotlivé úřední osoby řídí právním řádem, nikoliv nějakými pokyny primátora hlavního města Prahy (ust. § 31 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů).

[75] Judikatura k systémové podjatosti se většinou týká hlavního města Prahy. Jedním z posledních rozsudků je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. srpna 2023, čj. 6 As 52/2023-127, který se k této otázce dostatečně podrobně vyjádřil (věc posuzovaná Nejvyšším správním soudem se věc týkala stavebního řízení, které je rovněž výkonem přenesené působnosti, stavební věc se pak týkala významné veřejné stavby metra I. D., kde jsou různá prohlášení rovněž součástí veřejné debaty, proto srovnání s touto souzenou věcí je možné). Soud na odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu ve stručnosti odkazuje a jeho právní závěry použil při rozhodnutí této věci.

[76] Výklad systémové podjatosti tak soud obecněji pojal zejména podle bodu 63 tohoto rozsudku ohledně vyjádření politiků. Žalobce v žalobě žádné konkrétní další skutečnosti, které by mohly svědčit podjatosti, neuvádí, pouze na ni poukazuje a dokazuje ji shora uvedenými listinami. Za tohoto procesního stavu tak soud uzavírá, že žalobce tzv. systémovou podjatost sice obecně namítl, neuvedl však žádné další okolnosti, které by tomuto jeho názoru svědčily. Vzhledem k tomu, že soud nepřezkoumává rozhodnutí z úřední povinnosti, ale posuzuje důvodnost uplatněných žalobních bodů, tak dospěl k závěru, že žalobce žádnou konkrétní skutečnost svědčící podjatosti neuvedl, a proto tento žalobní bod není důvodný.

[77] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje částečně za důvodnou proti výroku I. napadeného rozhodnutí, proto v tomto rozsahu toto rozhodnutí zrušil (ust. § 78 odst. 1 s.ř.s., ust. § 11 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím). Nedůvodnou pak považuje žalobu proti výroku II. napadeného rozhodnutí, a proto v této části ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[78] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že oba účastníci byli úspěšní v jedné polovině, soud rozhodl tak, že žádný z nich právo na náhradu nákladů řízení nemá.

[79] Podle ust. § 11 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím: *„Žalobu proti rozhodnutí úřadu podle odstavce 1 může svolavatel podat do 15 dnů od jeho doručení. Soud rozhodne do 3 pracovních dnů od podání žaloby, a pokud nejsou splněny podmínky řízení, pak od odstranění vad podání, k jejichž odstranění je soud povinen vyzvat bez zbytečného odkladu. Soud v řízení doručuje účastníkům a osobám zúčastněným na řízení vyvěšením na úřední desce soudu. Soud zároveň s vyvěšením zašle písemnost na vědomí způsobem, kterým by ji jinak podle soudního řádu správního doručoval, a podle okolností může použít i další způsoby vyrozumění účastníků a osob zúčastněných na řízení tak, aby byla co nejvíce šetřena jejich práva. Svolavatel je po zrušení rozhodnutí úřadu soudem oprávněn shromáždění uspořádat v souladu s oznámením. Pokud soud zruší rozhodnutí úřadu po dni oznámeného shromáždění, lze je konat později tak, aby bylo uskutečněno do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí soudu; v takovém případě svolavatel vyrozumí úřad o dni konání shromáždění nejpozději 1 pracovní den před jeho konáním.“*

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřijatelná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Rozsudek je doručen vyvěšením na úřední desce soudu (ust. § 11 odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb.).

Praha dne 14. září 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu